“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ ମହିମା ଯୋଗ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ, ବାବାଙ୍କର ଯାହା ସବୁ ମହିମା ରହିଛି ତାହା ଏବେ ତୁମେମାନେ ଧାରଣ କରୁଛ” ।

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ନ ଜାଣିଥିଲେ ମଧ୍ୟ କେଉଁ ଶବ୍ଦକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ କହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି?

ଉତ୍ତର**:-** ଭକ୍ତମାନେ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ କହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି ହେ ପ୍ରେମିକ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ଆମେ କେବଳ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବୁ, ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଡୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟେଇ ଦେଇ କେବଳ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ଯୋଡିବୁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ଆସିଯାଇଛି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ତୁମର ପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ସ୍ନେହର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଜୀବାତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସାଧାରଣ ବୃଦ୍ଧ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ଏଠାକୁ ଆସି ଅନେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛି । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବେ । ନିଶ୍ଚିତ ମୁଖ ଦ୍□ାରା ହିଁ ବୁଝାଇବେ, ତେବେ କାହାକୁ ବୁଝାଇବେ? କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ତୁମେମାନେ ମୋତେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଡାକି ଆସିଛ - ହେ ପତିତପାବନ, ବିଶେଷ କରି ଭାରତରେ ଏବଂ ସାରା ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ପବିତ୍ର ଥିଲା, ବାକି ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବା ଦରକାର ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି, ଦ୍□ାପର-କଳିଯୁଗ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ସେ ସମୟରେ କିଏ ରାଜତ୍□ କରୁଥିଲେ, ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହାର ପୁରା ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ସେହି ଜ୍ଞାନ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଯେତିକି ମହିମା ବାବାଙ୍କର ରହିଛି ସେତିକି ମହିମା ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ବାବା ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ମହିମା ସମ୍ପନ୍ନ କରୁଛନ୍ତି । ସବୁବେଳେ ସ୍ମରଣ ରଖ ଯେ ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ପରସ୍ପର ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଅମୁକ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଛି । ବାରମ୍ବାର ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନ ଭାବିଛ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ ତେଣୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ତୁମକୁ ପଚରାଯାଉଛି - ତୁମେ କାହାର ସନ୍ତାନ? ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଭିଜିଟର୍ ବୁକ୍ ବା ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କ ପୁସ୍ତିକାରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି - ତୁମର ପିତା କିଏ? ତେବେ ତୁରନ୍ତ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ନାମ କହିଥା’ନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା ଏବେ ଆତ୍ମାର ପିତାଙ୍କର ନାମ କ’ଣ କୁହ? ତେବେ କେହି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ, କେହି ହନୁମାନଙ୍କର ନାମ ଲେଖିବେ ନଚେତ୍ ଲେଖିବେ ମୁଁ ଜାଣିନାହିଁ । ଆରେ, ତୁମେ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ କିନ୍ତୁ ପାରଲୌକିକ ପିତା ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମେ ସବୁବେଳେ ଦୁଃଖରେ ମନେ ପକାଉଛ, ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହଁ! କହୁଛ ମଧ୍ୟ, ହେ ଭଗବାନ ଦୟା କର । ହେ ଭଗବାନ ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ର ଦିଅ । ମାଗୁଛ ନା । ଏବେ ବାବା ଆସି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସହଜ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ବହୁତ ରହୁଛ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ନିଶା ଚଢୁ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ବହୁତ ନିଶା ଚଢିବା ଉଚିତ୍ । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କେବଳ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ । ଯଜ୍ଞ, ତପ, ଦାନ, ପୁଣ୍ୟ ଆଦି କରିବା ଏହା ସବୁ ଭକ୍ତି ଅଟେ । ସମସ୍ତେ କେବଳ ଏକ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମର ପତିଙ୍କର ପତି, ପିତାଙ୍କର ପିତା ଅଟେ । ଦୁନିଆର ସବୁ ପିତାମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି, ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ଚମକୁଛି ଅଜବ ତାରକା.... କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ନ ବୁଝି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାର ରହସ୍ୟ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣାନାହିଁ । ତୁମେ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଜାଣିନାହଁ, ତେବେ ଆତ୍ମାର ପିତାଙ୍କୁ କିପରି ଜାଣିପାରିବ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ବଡ ବଡ ଲିଙ୍ଗ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି କାରଣ ଯଦି ବିନ୍ଦୁ ରୂପ ଦେଖାଇବେ ତେବେ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା । ପରମାତ୍ମା ଯାହାଙ୍କୁ ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ୟୋତି ସ୍□ରୂପ କହିଥାନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ରୂପ ବହୁତ ବଡ । ବ୍ରହ୍ମ ସମାଜର ସଦସ୍ୟ ମାନେ ଜ୍ୟୋତିକୁ ପରମାତ୍ମା କହିଥାନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଏହି କଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ରେ ପଡିଯାଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ବାବା କାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରିବୁ । ଆମେ ତ ଶୁଣିଥିଲୁ ସିଏ ବଡ ଲିଙ୍ଗ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରାଯାଇଥାଏ । ତେବେ ବିନ୍ଦୁକୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ? ଆରେ ତୁମେ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ, ବାବା ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ଡାକିଥାନ୍ତି, ତେଣୁ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭ୍ରୁକୁଟୀରେ ହିଁ ଆସି ବସିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯାହା ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଆଦି ହୋଇଥାଏ, ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତି । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଜଣଙ୍କର କରୁନାହାଁନ୍ତି, ବହୁତଙ୍କୁ ଭଗବାନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଭକ୍ତମାନେ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ କିପରି କହିବା । ଯଦି ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ

ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ପୁଣି ଭକ୍ତି କାହାର କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର କରୁଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଏଭଳି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ ଅନେକ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିବାର ଅଛି । ଏବେ ସମୟ ବହୁତ ନିକଟତ୍ତର ହୋଇ ଚାଲିଛି । ନିଶ୍ଚୟ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନା କରାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୁମକୁ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି- ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନା । ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ କୁହାଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇଟି ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ରାଜତ୍□ କରୁଥିଲେ । କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ ଯେ ବିଷ୍ଣୁ କିଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍□ତୀ ହିଁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇ ପାଳନା କରିଥାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନା ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗର, ପୁଣି ପାଳନା କରିଥାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର - ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଏହି ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ତାହା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କର । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରୁଛ । ଦୁନିଆରେ ଜଣେ ବାପାଙ୍କର ୩-୪ଟି ପୁଅ ଥିବେ, କେଉଁ ପୁଅ ଉଚ୍ଚପଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥିବେ ତ ଆଉ କେହି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସାଧାରଣ ଥିବ । ଏଠାରେ ବାବା ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କର । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦିଅ ଯେ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ମରଣ କର । ଗୀତାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗବାନଉବାଚ କହି ଓଲଟା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ - ଭଗବାନ ତ ନିରାକାର, ପୁନର୍ଜନ୍ମ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । ବାସ୍ ଏହା ହିଁ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପୁରୀର ମାଲିକ ହେଉଛ । କେହି ତ ରାଜଧାନୀରେ ଆସିବେ ଆଉ କେହି ପ୍ରଜାରେ ଆସିବେ । ତାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପୁରୀ କୁହାଯାଉଛି - କାରଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ବହୁତ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଛୋଟ ପିଲା ପ୍ରିୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମା-ବାପାଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ସ୍ନେହ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ ପୁଣି ସ୍ନେହ ବାଣ୍ଟି ହୋଇଯାଏ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜକୁ ଶରୀର ମନେ କର ନାହିଁ । ବାରମ୍ବାର ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ବାବା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଶରୀର ନେବାକୁ ପଡୁଛି । ଶରୀର ବିନା ତ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମର ତ ନିଜର ଶରୀର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ବାବା ଏ ଶରୀର ଲୋନରେ ନେଉଛନ୍ତି । ବାକି ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣା ଆଦିର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଧାରଣ କରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛି କାରଣ ତୁମମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ପୁନଃ ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି - ପତିତ ପାବନ ଆସ, କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ - ବାବା କିପରି ଆସି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଦୈବୀ ପରିବାର ଥିବ, ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବ । ବାକି ଏତେ ଗୁଡିଏ ଯେଉଁ ଦେଶ ସବୁ ରହିଛି ସେମାନଙ୍କର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନ ଥିବ । ଭାରତ ଭୂଖଣ୍ଡ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ହେବ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆସି ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ନର୍କ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ସବୁଠାରୁ ପ୍ରାଚୀନ ଏହି ଭାରତ ଖଣ୍ଡ ହିଁ ଅଟେ ଯେଉଁଠାରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଏବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସେମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ରହିଛି, ଚିତ୍ର ଅଥବା ମୂର୍ତ୍ତି ରହିଛି । ଏହା ଭାରତର ହିଁ କଥା ହେଲା । ଏହି କଥା କୌଣସି ଭାରତବାସୀଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମାଲିକ ଥିଲେ, ସେ ସମୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଖଣ୍ଡ ନ ଥିଲା । ଏବେ ତ ଅନେକ ଧର୍ମ ହୋଇଗଲାଣି । ଭାରତବାସୀ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ, କର୍ମ-ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର କହିଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଇଏ 'ବ୍ରହ୍ମା' ପତିତ ଥିଲେ ନା । କହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସର୍ପ ଦଂଶନ କରିଥିଲା ତେଣୁ ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ତେବେ ସିଏ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଥିଲେ, ସିଏ ପୁଣି କିପରି କଳା ହେଲେ । ଏବେ ତୁମେ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଝୁଛ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମା-ବାପା ମଧ୍ୟ ଏବେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତାଙ୍କର ମା-ବାପାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ମା-ବାପାଙ୍କର ନାମ ଏତେ ବିଖ୍ୟାତ ନୁହେଁ । ନଚେତ୍ ଯେଉଁ ମା-ବାପାଙ୍କ କୋଳରେ ଏହିଭଳି ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେଲେ ସେହି ମା-ବାପା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହେବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ନୁହେଁ, ସାରା ମହିମା ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କର ହିଁ ହେଉଛି । ମା-ବାପାଙ୍କର କିଛି ମହିମା ନାହିଁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଜ୍ଞାନ ହେଲା ଦିନ, ଭକ୍ତି ହେଲା ରାତ୍ରି । ଭକ୍ତିରୂପି ଅନ୍ଧକାର ରାତ୍ରିରେ ଧକ୍କା ଖାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି - ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରୁହ, ଏହି ସେବା ମଧ୍ୟ କର । କାହାକୁ ବି ବୁଝାଅ ଯେ- ତୁମେ ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ପ୍ରେମିକଙ୍କର ଅଧାକଳ୍ପର ପ୍ରେମିକା ଅଟ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରେମିକା ହେଲେ ନା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି - ପ୍ରେମମୟ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଆସିବ ମୁଁ କେବଳ ତୁମକୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଡୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟେଇ ତୁମ ସହିତ ଯୋଡିବି । ଏହିଭଳି ଗୀତ ଗାଉଥିଲ ନା, କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ କି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ତୁମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ତୁମମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ । ପୁତ୍ର ସର୍ବଦା ପିତାଙ୍କୁ ଏବଂ କନ୍ୟା ମାତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ସମବର୍ଗୀୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ପୁତ୍ର ଭାବିଥାଏ ମୁଁ ପିତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବି । ଝିଅ କ'ଣ କେବେ ଏମିତି କହିବ, ଯେ ମୁଁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବି । ସିଏ ତ ଭାବିଥାଏ ମୋତେ ବାପଘରୁ ଶାଶୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମର ନିରାକାର

ଏବଂ ସାକାର ଦୁଇ ପିତାଙ୍କ ଘର ଅଛି । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଦୟା କର, ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦିଅ, ଆମକୁ ମୁକ୍ତ କର, ଆମର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ହୁଅ । କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅର୍ଥ ବଡ ବଡ ବିଦ୍□ାନ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତ ନିଜର ହିଁ କଲ୍ୟାଣ କରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଅନ୍ୟର କଲ୍ୟାଣ କ'ଣ କରିବେ । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ଆସୁଛି, ଖୁଦା ଦୋସ୍ତ କାହାଣୀ ଶୁଣିଛ ନା । ତେବେ ଏହା କଳିଯୁଗ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗ ମଧ୍ୟରେ ପୋଲ ସଦୃଶ ଅଟେ, ତୁମକୁ ସେ ପାରିକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଖୁଦା ତ ପିତା ଅଟନ୍ତି, ସାଥୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ମାତା, ପିତା, ଶିକ୍ଷକର ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି ତେଣୁ ଜାଦୁ-ଜାଦୁ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ତ ନବଧା ଭକ୍ତିକରୁଥିବା ଭକ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ସେମାନେ ବହୁତ ନିଷ୍ଠାବାନ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । କହିଥାନ୍ତି ଦର୍ଶନ ଦିଅ ନଚେତ୍ ଗଳା କାଟିଦେବୁ, ତେବେ ଯାଇ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ, ଏହାକୁ ନବଧା ଭକ୍ତି କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ନବଧା ଭକ୍ତିର କଥା ନାହିଁ । ଘରେ ବସି-ବସି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯାଉଛି । ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିର ଚାବି ମୋ ପାଖରେ ଅଛି । ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଥିଲି ନା । ଏହି ବିନାଶକୁ ଦେଖ, ନିଜର ରାଜ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ । ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଏହିଭଳି ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ବିଷ୍ଣୁ କିଏ? ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପାଳନା, ଚାରିଭୁଜା ଅର୍ଥ ହିଁ ହେଲା - ୨ ଭୁଜା ପୁରୁଷର ଏବଂ ୨ ଭୁଜା ସ୍ତ୍ରୀର । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ । କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । କାହା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ନା ଶିବବାବାଙ୍କ ବିଷୟରେ, ନା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ବିଷୟରେ । ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କର ଆକର୍ଷଣ ଥିଲା, ବହୁତ ଆସୁଥିଲେ । ଆରମ୍ଭ ସମୟରେ ସାରା ଅଗଣା ହିଁ ଭରିଯାଉଥିଲା । ଜଜ୍, ମାଜିଷ୍ଟେଟ୍ ପ୍ରଭୃତି ସମସ୍ତେ ଆସୁଥିଲେ । ପୁଣି ବିକାର ପାଇଁ ଝଗଡା ଆରମ୍ଭ ହେଲା, କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ - ଯଦି ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେବେ ନାହିଁ ତେବେ ସୃଷ୍ଟି କିପରି ଚାଲିବ । ବିକାର ତ ସୃଷ୍ଟି ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାର ନିୟମ ଅଟେ । ଗୀତାର କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଗଲେ ଯେ କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ତା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଯଦି ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ଦୁଇଜଣ ଏକାଠି ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦିଅ । ଜଣଙ୍କୁ ଦିଅ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଆସିଲେ ତ ଦିଆଯିବ ନା । ଦେଖ, ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଏକାଠି ଜ୍ଞାନ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ କେହି ତ ଜ୍ଞାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି ଆଉ କେହି ଗ୍ରହଣ କରୁନାହିଁ । ଯଦି ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ନ ଥିବ ତେବେ କ'ଣ କରାଯାଇପାରିବ । ଜଣେ ହଂସ ଜଣେ ବଗ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ, ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ ଅଟ । ଜାଣିଛ - ଆମେ ଈଶ୍□ରୀୟ ସନ୍ତାନ, ଶିବବାବାଙ୍କର ପୁତ୍ର ଅଟୁ । ସ୍□ର୍ଗରେ ତୁମ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଯେତେବେଳେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ଥିବ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନ ଥିବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶରୀର ସହିତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଏହି ଖେଳ ସମାପ୍ତ ହେଉଛି, ସମସ୍ତ ଅଭିନେତାମାନେ ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଆସିଛନ୍ତି । ଉପରେ ଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଆସିଯିବେ ସେତେବେଳେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବା ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଆଚ୍ଛା-

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ପତିତରୁ ପାବନ କରିବାର ଧନ୍ଦା ଯାହାକି ବାବାଙ୍କର ଅଟେ, ସେହି ଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୁଅ ।

(୨) ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ ଜୀବନ ଅଟେ, ଏହି ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଅନ୍ୟ ସବୁଆଡୁ ତୁଟେଇ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ତ୍ୟାଗ ଏବଂ ସ୍ନେହର ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ସେବାରେ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସ୍ନେହୀ ସହଯୋଗୀ ଭବ ।

ଯେପରି ଆରମ୍ଭ ସମୟରେ ଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି କମ୍ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ତ୍ୟାଗ ଏବଂ ସ୍ନେହର ଆଧାରରେ ସଫଳତା ମିଳିଥିଲା । ବୁଦ୍ଧିରେ ରାତି ଦିନ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଏବଂ ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ଲଗନ ରହୁଥିଲା, ଅନ୍ତରରୁ ବାହାରୁଥିଲା ବାବା ଏବଂ ଯଜ୍ଞ । ଏହି ସ୍ନେହ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସହଯୋଗୀ କରିଦେଲା । ଏହି ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ହିଁ ସେବା କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡିକ ଗଢି ଉଠିଲା । ସାକାର ସ୍ନେହ ଆଧାରରେ ହିଁ ମନାମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଉଥିଲେ, ସାକାର ସ୍ନେହ ହିଁ ସହଯୋଗୀ କରିଦେଲା । ଏବେ ବି ତ୍ୟାଗ ଏବଂ ସ୍ନେହର ଶକ୍ତିର ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଚାରିଆଡେ ସୃଷ୍ଟିକର ତେବେ ସଫଳତା ମିଳିଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ଫରିସ୍ତା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ବାଣୀ ବା ହଲଚଲ କରିବା ଭଳି ବାଣୀଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ସର୍ବଦା ଅଚଳ, ଅଟଳ ଏବଂ ଏକରସ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କର ।

ଚାହେଁ ପ୍ରକୃତି ଦ୍□ାରା, ଚାହେଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍□ାରା ଯେମିତି ବି ପରୀକ୍ଷା ଆସୁ, କେହି ବି ତୁମର ଅଚଳ ସ୍ଥିତିର ଆସନକୁ ହଲଚଲ୍ ନ କରୁ । କ'ଣ ଏତିକି ମଜବୁତ ଅଟ ତ! ଦେଖ ଯେପରି ତୁମର ଶରୀର ଯଦି କୌଣସି ଆସନ ଉପରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ନ ରହିବ ତେବେ ହଲଚଲ୍ ହେବ ନା! ସେହିପରି ତୁମର ମନ ହଲଚଲ୍ କରୁ ନାହିଁ ତ? ସର୍ବଦା ଅଚଳ ଅଟଳ ରହୁଛି ତ? ଟିକିଏ ବି ହଲଚଲ୍ ନ ହେଉ । ଯଦି କେବେ ହଲଚଲ୍ କେବେ ଅଚଳ ରହୁଥିବ ତେବେ ସିଂହାସନ ମଧ୍ୟ କେବେ ମିଳିବ, କେବେ ମିଳିବ ନାହିଁ ।